

ПАРАФІЯЛЬНИЙ ВІСНИК

№ 2 (9) - 2011

ВЕЛИКОПОСНИЙ ВИПУСК

вул. Вербова, 12 * 76493 * Крихівці (Долина) * Івано-Франківськ * тел. 77-45-94 * www.pkm.if.ua

ПАРАФІЯ СВЯТИХ РІВНОАПОСТОЛЬНИХ КИРИЛА І МЕТОДІЯ
ЧОЛОВІЧИЙ МОНАСТІР «ВОПЛОЧЕНОГО СЛОВА»

ЧИТАЙТЕ У ЦЬОМУ НОМЕРІ

Настанови Преподобного Антонія Великого

3 стор.

Губрика о. Романа ВЛАШИНА “БОЖІ ЗАПОВІДІ ПОТРІБНО ЗНАТИ”

4 стор.

З ЖИТТЯ ОРАТОРІЮ

5 стор.

ЧИ Є ОБОВ'ЯЗКОМ БУТИ В НЕДІЛЮ НА СЛУЖБІ БОЖІЙ?

6 стор.

СЛОВО ПАРОХА:

«ДЕ НАРОДЖУЮТЬСЯ МОНАХИ І МОНАХИНІ?»

Дорогі у Христі брати і сестри! Ви тримаєте в руках черговий випуск нашого «Парафіяльного Вісника», який вийшов з нагоди Великого Посту. Проте, у вступному слові я не буду зупинятися над

темою посту, але над темою покликання до посвяченого способу життя, оскільки цей рік у нашій Церкві є роком Покликання до богопосвяченого життя і в нашій Єпархії відбувся Собор присвячений цій темі. Тому хочу запропонувати вам, дорогі наші читачі, частину моєї доповіді.

Для кожного з нас є важливо зрозуміти, що богопосвячене життя «не є чимось ізольованим і маргінальним, а реальністю життя всієї Церкви», а що «дійсно перебуває у самому серці Церкви як вирішальний чинник її місії, оскільки воно «виражає найглибиннішу сутність християнського покликання». Воно, «богопосвячене життя, допомагало і підтримувало Церкву

не тільки в минулому, але й тепер і на майбутнє є цінним та необхідним даром для Народу Божого, адже воно нерозривно пов'язане з життям, святістю і місією Церкви».

Я пропоную для обдумування тему «Плекання покликання у родині і в парафії». Дозволю собі скористатися прикладами святих, які часто є для нас тими світочами, котрі показують, як можна жити і свідчити присутність Бога у нашому житті; показують, як можна йти за Божим покликом і не підлаштовуватися під ситуації чи середовище, а вільно прямувати, стараючись про одне – виконання Божої волі: «Хто хоче йти за Мною, нехай зречеться себе, візьме хрест свій, і йде за Мною» (Мк. 8, 34).

Закінчення на 2-й стор. ►

ВЕЛИКОПОСНЕ ПОСЛАННЯ ЄПІСКОПА

*Всечесні отці, преподобні монахи та монахині,
дорогі семінаристи, возлюблені
брати і сестри у Христі!*

Великий Піст – це благодатний час для того, щоб поглибити розуміння сенсу та цінності нашого християнського буття, краще усвідомити таїнство Хреста і здійснити глибоке та цілісне навернення до Бога. Таке навернення означає: звільнитись від егоїзму, спокуси володіння, бажання панувати над іншими, і почати керуватись у житті Божою волею, служити Йому та своїм ближнім за прикладом Ісуса Христа. «Служити Богу» – означає також ставитись з повагою до ближнього та всього створеного Богом світу так, як Він цього хоче. Це означає, з вдячністю приймати

те, що Господь дарує в природі, використовувати і розвивати ці дари, а рівночасно й оберігати для майбутніх поколінь.

Перш за все слід було би з'ясувати істинне значення посту, заглибитись в його зародження, розвиток, застосування тими людьми, що зустрічаються на сторінках Святого Письма, які є прикладом передань Церкви. Посилаючись на Біблію Старого Завіту, як говорить Василій Великий: «Піст такий давній, як саме людство. Він приписаний ще в раю, коли Адам отримав першу заповідь: «З дерева ж пізнання добра і зла не їстимеш»

(Бут. 2,17). Це «не їстимеш» – наказ посту і стриманості. Якщо б Єва постила на плід дерева того, ми тепер не мусіли б постити... Нас зранив гріх і ми мусимо лікуватися покутою. Покута ж без посту не вартісна».

Закінчення на 3-й стор. ►

ДЕ НАРОДЖУЮТЬСЯ МОНАХИ І МОНАХИНИ?

► Закінчення, поч. на 1-й стор.

Оце «зректися себе» означає на перше місце в нашому житті поставити те, «що Бог хоче» для мене, а не те, що «я хочу» для себе самого.

Де «народжуються» монахи і монахині? Що впливає на вибір такого стану життя? **Це природньо, неприродньо чи надприродньо?** Багато такого роду запитань «літають» у людській голові, коли бачать монаха чи монахиню. Як же ж правильно має формувати свою думку про монастир добрий християнин? Будемо йти по-порядку: **В якому віці людина може відкрити у собі покликання?** Запитання дискусійне: з одного боку кажуть, що людина мусить бути свідомою свого вибору, а відтак допускають, що ця свідомість може настати лише із повноліттям і аж ніяк не раніше; таким чином абсолютно відкидають, що Господь може кликати в дитинстві і навіть дати це зрозуміти дуже чітко і ясно. Таким чином обмежують дії Бога. Коли вже людина досягла повноліття, кажуть, що краще буде, якщо вона вивчиться, вступить до навчального закладу і здобуде якусь освіту, а тоді вже, мовляв, вирішить, що має чинити. Коли вже вивчиться, ті самі особи кажуть, що, якщо вже здобув чи здобула певну освіту, то є великою невдячністю супроти батьків залишити все і піти в монастир і більше того, кажуть, що якби на це була воля Бога, то вже давно пішла би в монастир. **В таких ситуаціях видно пряму маніпуляцію «Божою волею».**

Для того, щоб зрозуміти покликання, потрібно усвідомити собі, що воно - надприродне явище, яким керує Господь, а, отже, його не просто і нелегко зрозуміти. Покликання не підлягає чисто людським критеріям, бо походить від Того, хто є автором будь-яких критеріїв.

З історії спасіння знаємо, що Господь кличе кого хоче, коли хоче і за будь-яких обставин. Цього права Йому ніхто не може обмежити. У Старому Завіті говориться про покликання Авраама до певної місії, покликання Мойсея, покликання пророків, а відтак, у Новому Завіті - покликання апостолів. Кожне з цих покликань - унікальне та незбагненне. Святіший Отець Венедикт XVI у Посланні на XLVII Всесвітній День молитов за покликання пише: «Ще в Старому Завіті пророки усвідомлювали, що вони покликані свідчити всім своїм життям те, про що вони сповіщали, готіві прийняти навіть нерозуміння, відкинення, гоніння. Завдання, доручене їм Господом, захоплювало їх повністю, як «вогонь, що горить в серці», і який неможливо затримати (пор. Єр. 20,9), і тому вони були готові віддати Господу не лише свій голос, але всю свою істоту».

А унікальне кожне покликання тим, що поклик йде від Бога, а не від людини. Людина лише відповідає на цей поклик, тому Христос звертає увагу на автора покликання та ціль, до якої кличе: «Не ви мене вибрали, а я вас вибрав і призначив, щоб ви йшли і плід принесли, та щоб тривав ваш плід, а й щоб усе, про що б ви тільки попросили в Отця в моє ім'я, дав вам» (Ів 15,16).

І тут людина є вільна відповісти на покликання чи «вбити» цей голос у собі, послухати Христа, чи послухати голос

«ворогів Христа». Вільний вибір - це те, що нас робить великими та показує велику гідність людини, сотвореної «на образ і подобу Богу».

І тут, власне, приходимо до висновку, що **середовище, де виховується людина, сприяє тому, наскільки вільно та мужньо людина зможе відповісти на поклик Божий, коли вона відчує це в собі. Маю на увазі тут і родину, і парафію**, як спільноту вірних, де, власне, відбувається зростання кожної дитини, кожного покликання, як такого.

Наведу приклад з життя **св. Йоана Боско (1815-1888)**, італійського святого, Покровителя молоді і засновника Салезіанського згромадження.

«Закінчивши лицей, Іван вирішив стати ченцем. Йому подобався святий Франциск Асизький.

Іван не приховував свого рішення, і про це дізнався парох з Кастельнуово.

- Що ж робить цей хлопець?! - вигукував він з обуренням. - Не думає про свою матір, що віддає йому всі свої сили.

Казав так, бо, якби Іван став ченцем, не міг би допомагати мамі Маргариті в її старості й оддячитися за її численні жертви, зроблені задля нього.

Він пішов до мами Маргарити у Беккі та заохочував її переконати Івана, щоб він покинув думку йти в монастир:

- Ви не багаті, Маргарито, та й вже не молоді. Якщо ваш син піде до монастиря, то не зможе допомагати вам.

Це було правдою. Тоді Іван і справді більше не зможе допомагати їй. Мама Маргарита пішла до К'єрі. Прийшовши до сина, вона сказала до нього:

- Слухай, Івасику. Хочу, щоб ти добре подумав. Вирішив один раз - йди своєю дорогою, не дивлячись ні на кого. Найважливіша річ - це спасіння твоєї душі. Отець-парох хотів би, щоб я відрадила

тебе від цієї думки, тому що в майбутньому потребувала б твоєї допомоги. Але я, Іване, кажу тобі: це - не моя справа, Бог є важливіший. Я нічого не хочу від тебе і нічого не очікую. Добре пам'ятай про це: я народилася бідною, живу бідно і хочу померти бідною. Якщо станеться так, що ти розбагатієш, я ніколи не прийду відвідати тебе. Запам'ятай це, Іване».

Це один з прикладів, таких незвичайних чи кумедних, які показують, якою нездоровою може бути реакція людей занадто земських, без надприродного погляду на покликання. Чисто по-людськи виглядає, що вони мають рацію (парох Йоана Боско переживав за долю матері), але він забув одну цінну річ - що його кликав сам Господь, який сказав «Хто любить батька або матір більше, ніж мене, той недостойний мене» (Мт 10,37). Ще перед тим, як сказати ці слова, Христос зазначив інше: «Не думайте, що я прийшов принести мир на землю. Не мир прийшов я принести на землю, а меч... І ворогами чоловіка будуть його домашні» (Ів 10,34.36). Як бачимо, людина, яка відповідає на заклик йти за Христом, правдоподібно буде мати противників, і то навіть серед домашніх. Приклад матері Маргарити стосовно свого сина св. Йоана Боско є для всіх нас захоплюючим.

Таких людей, «ворогів», можна зустріти і сьогодні: серед них є ті, які відкрито воюють проти монашого покликання, і ті, які скрито, «підпільно», лукавлячи перед Богом, оправдовуючи себе тим, що вони випробовують покликання, чи воно дійсно є, чи його нема. З такими людьми треба бути обережними, бо про таких прислів'я говорить: «Лукавий чоловік в очі світить, а поза очі душу тягне».

Проголошуючи Рік Монашества, Блаженніший Кардинал Любомир Гузар написав: «Цього року важливо також звернути увагу на важливість Господнього запрошення чоловіків і жінок, вірних нашої Церкви, до богопосвяченого законного життя. Інколи ми цим легковажимо, не звертаємо уваги на таке покликання. Однак це гірше, коли ми йому протидіємо. Це найчастіше трапляється з боку батьків чи інших членів родини, які протестують проти того, щоб хлопець чи дівчина вступили до богопосвяченої спільноти. Тому хочемо заохотити всю нашу спільноту підтримувати та розвивати ці покликання. Водночас запрошуємо душпастирів, щоб часто проповідували про красу богопосвяченого життя, щоб кожен, хто відчуває таке покликання, міг його здійснити, розраховуючи на підтримку інших членів церковної спільноти».

Слуга Божий Йоан Павло II, звертаючись до родин, писав: «До вас звертаюсь, християнські родини. Батьки, будьте вдячні Господеві, якщо він кликає вашу дитину до богопосвяченого життя. Це треба вважати за велику честь для родини, коли Бог схоче зглянутися на неї й обрати одного з її членів, щоб запросити ступити на шлях євангельських рад! Плекайте у собі бажання віддати Богові свою дитину для служіння Божій любові у світі».

о. Йосафат БОЙКО, ВС
(з доповіді на Єпархіальному Соборі «Богопосвячене Життя в УГКЦ», що проходив в Івано-Франківську 14-15 лютого 2011 року).

ДЛЯ РОЗДУМУВАННЯ НА ВЕЛИКИЙ ПІСТ

Настанови Преподобного Антонія Великого

– I частина

1. Любов Божа, благодать, благоговіння та пізнання волі Божої

1. Бог Отець зі Своєї доброти не пощадив Сина Свого Єдинородного, але віддав Його для спасіння нас від гріхів і неправд наших. І Син Божий, упокоривши Себе заради нас, зцілив нас від душевних хвороб і влаштував нам спасіння від гріхів наших. Тому необхідно нам пізнати і в думках завжди тримати це велике влаштування Боже — що Бог Слово заради нас у всьому, крім гріха, уподібнився до нас. Потрібно ж усім пам'ятати це та насправді старанно намагатися звільнитися від гріхів з Господньою допомогою.

2. Благодать Духа Божого переважно дається тим, які з усього серця вступають в подвиг і від самого початку визначають собі стояти, і ні в чому не уступати ворогові. Втім, Святий Дух, який прикликав їх, спочатку все робить для них легким, щоб заохотити і втішити тих, які вступають в подвиг покаяння, а потім показує всі труднощі добродетельного шляху. Допомогаючи їм у всьому, Він навчає їх, як нести труд покаяння, і дає їм межі і образ як по відно-

шенню до тіла, так і по відношенню до душі, поки не приведе їх до досконалого звернення до Бога.

3. Хто боїться Господа і дотримує Його заповіді — той раб Божий. Але це рабство, в якому і ми знаходимося, власне, не є рабство, але праведність, яка веде до усиновлення. Господь наш обрав Апостолів і довірив їм благовістити Євангеліє. Дані Ним заповіді встановили для нас прекрасне рабство, щоб ми панували над своїми пристрастями і прикрашали себе чеснотами. Коли ж ми підійдемо ближче до благодаті, Господь наш Ісус Христос скаже й нам, як сказав своїм учням: «Я вже не називаю вас рабами, але друзями Моїми і братами: тому що все, що чув від Отця Мого, сказав вам».

4. Око бачить видиме, а розум осягає невидиме. Боголюбивий розум є світло душі. В кого розум боголюбивий, той просвічений серцем і своїм розумом бачить Бога.

5. Якщо приступаєш до якоїсь справи і не бачиш в ній бажання волі Божої, ні в якому випадку не роби її.

2. Прагнення до праведності і старанність

6. Слід говорити не про те, що неможливо людині провадити добродетельне життя, а про те, що це легко. І точно, не для кожного воно досяжне, але тільки ті долучаються до добродетельного життя, які благочестиві і мають боголюбивий розум. Звичайний же розум є розум мирський та непостійний; він народжує помисли добрі й погані, мінливий та схильний до матеріального, а розум

боголюбивий карає зло.

7. Ті, які проводять життя в малих і невисоких подвигах, з однієї сторони від небезпек рятуються, а з іншої — не мають потреби в особливих пересторогах. Перемагаючи ж різні гріховні побажання, вони вигідно знаходять шлях, який веде до Бога.

8. Людям, які не мають природних схильностей до добра, не слід у розпачі опускати руки і нехтувати боголюбивим та добродетельним життям, яке б не було воно важке для них. Але треба їм подумати і прикласти посильну турботу про себе. Бо, хоч і не зможуть вони досягти вершу чесноти і досконалості, але все ж, стараючись, вони або стануть кращими, або, в крайньому випадку, не стануть гіршими, що саме по собі є чималою користю для душі.

3. Боротьба з недоліками

Чесноти: поміркованість, лагідність і смиренність

9. Зло приліплюється до нашого ества, як іржа до міді чи бруд до тіла. Але, як не мідник випустив іржу і не батьки — бруд на своїх дітях, так і не Бог витворив зло. Він вклав в людину совість і розум, щоб вона уникала зла, знаючи, що воно шкідливе для неї і веде до мук. Стеж же за собою уважно: побачивши якогось щасливця в силі та багатстві, ні під яким видом не хвали його. Але негайно представ перед собою смерть, і ти ніколи не забажаєш нічого поганого або житейського.

10. Душа має свої власні пристрасті: гордість, ненависть, за-

здрість, гнів, зневіру та інші. Коли душа цілу себе віддає Богові, тоді щедрий Бог посилає їй правдиве покаяння і очищає її від усіх пристрастей, навчаючи її не йти за ними і даючи їй силу переборювати їх та перемагати ворогів, які не перестають створювати їй перепони. Якщо душа залишиться твердою в своєму навертанні і добрій покорі Духу Святому, який навчає її покаяння, то милосердний Творець зглянеться над нею, заради її трудів, проведених в різних утисках та нестатках — в тривалому пості, частому чуванні, у вивченні слова Божого, в безнастанній молитві, у відреченні від мирських утіх, в смиренності та вбогості духовній. Якщо вона буде твердою в усьому цьому, щедрий Бог звільнить її від усіх спокус і вирве з рук ворогів Своєю милістю.

11. Наскільки більш помірне життя провадить людина, настільки спокійнішою вона стає, тому що не дбає про багато — про прислугу і придбання речей. Якщо ж ми приліплюємося до цього [земного], то піддаємося скорботам, які трапляються через це, і доходимо до ремства на Бога. Таким чином, бажання багатьох речей наповнює нас сум'яттям, і ми блукаємо в п'їтьмі гріховного життя, не знаючи самих себе.

12. В наших розмовах не має бути ніякої грубості, бо скромність і ціломудренність звичайно прикрашає розумних людей більше, ніж дів. Боголюбивий розум є світло, що освітлює душу, як сонце — тіло.

ВЕЛИКОПОСНЕ ПОСЛАННЯ ЄПІСКОПА

► Закінчення, поч. на 1-й стор.

Отже, як бачимо, проблема посту була поставлена вже у той час, коли наші прабатьки спокусившись, з'їли заборонений плід і були вигнані із місця безтурботного життя. Тому-то ми зобов'язані постійно покутувати постом і молитвою за свою слабкість до гріхопадіння, успадковану від них.

Продовжуючи тему Чотиридесятниці вже як часово визначеного посту, слід згадати про саме такий піст ізраїльського проводиря Мойсея: "Мойсей там був сорок днів і сорок ночей; хліба не їв і води не пив" (Вих. 34, 28). Отже в часи діяльності Мойсея вже був визначений для нього піст, як засіб стриманості задля досягнення вищої цілі — отримання Десяти Божих заповідей на кам'яних скрижалях. Господь Ісус Христос перед своїми страстями, усамітнившись, перебував у молитві та пості. Визначений

Богом час сорока днів не є пустою вигадкою, а має глибоко символічне значення, як установка задля того аби людина могла наблизитись до Бога, перебувати в Його присутності, щоб осягнути певні ласки. Таким чином піст тривалістю сорок днів стається, так би мовити, свого роду заповіддю або передумовою, що стосується відносин поміж Богом і грішною людиною, як Творця і творіння, досконалості і недосконалості.

Піст, як припис і Божа установка, набув глибокого релігійного значення, як середник спасіння, наближення до Творця, в умовах обмеження в усьому, що може стати для нас причиною гріхопадіння. Одним словом — це засіб досягнення цілі. Тут Бог є ціллю, що подав шлях до себе як до остаточної мети спасіння.

Насамкінець, звернімося до думки Отця Церкви Йоана Золотоустого, що й сам часто

вправлявся в пості і передав нам ось ці почвальні рядки: "Якщо ми постимо, здержуючись тільки від поживи, то по сорока днях мине піст, а якщо стримуватись від гріхів, то хоча піст мине, однак він ще далі триватиме і з нього матимемо постійну користь".

У дні Святої Чотиридесятниці не забуваймо про вбогого чи нещасного, зігріймо милосердям стражденного, згадаймо у своїх молитвах душі померлих, рідних, близьких і тих за кого немає кому помолитись.

Нехай Господь благословить всі наші добрі наміри на цей благодатний час Великого Посту, щоб ми духовно укріпилися та гідно приготувалися до Світлого Свята Христового Воскресіння.

З АРХІЕРЕЙСЬКИМ БЛАГОСЛОВЕННЯМ
† ВОЛОДИМИР (ВІЙТИШИН),
Єпископ Івано-Франківський УГКЦ

Божі Заповіді потрібно знати

КАТИХИТИЧНА НАУКА №4

1-А ЗАПОВІДЬ БОЖА

о. Роман ВЛАШИН

Ось уже втретє у наших катихитичних зустрічах схиляємось ми над кам'яними скрижалями декалогу, даного Богом Мойсеєві на горі Синай. Декалог – як рецепт щастя, як подарунок від Бога, як дороговказ до неба. І ось, врешті, настав час застановитися над першою із десяти Божих заповідей.

Як вже знаємо, заповіді були написані на двох кам'яних таблицях: на одній – перші три, які стосувались Бога, а на другій – наступних сім, які ставали на захист прав людини. Як кожне право, так само і заповіді, або щось наказують або забороняють.

У першій заповіді Творець говорить: *“Я - Господь, Бог твій, що вивів тебе з землі Єгипетської, з дому неволі. Нехай не буде в тебе інших богів крім мене. Не робитимеш собі ніякого тесаного кумира, ані подоби того, що вгорі, на небі, ні того, що внизу, на землі, ні того, що понад землею в водах. Не падатимеш перед ними ниць і не служитимеш їм, бо я Господь, Бог твій ревнивий, що караю беззаконня батьків на дітях до третього й четвертого покоління тих, хто ненавидить мене, і творю милосердя до тисячного покоління тим, хто любить мене і береже заповіді мої.”*

Що ж, отже, забороняє, а що наказує перша заповідь декалогу?

Перша заповідь пригадує нам, що Господь Бог повинен бути на першому місці в нашому житті.

Аналізуючи наше ставлення до людей, не важко зауважити, що, зазвичай, ми поважаємо і шануємо тих, які чимось перевищують нас, – чи то силою, чи досвідом, чи знанням, чи якою іншою чеснотою. Поважаємо правителів, старців, вчених мужів. Чим вище хтось стоїть над нами, тим більшою буде наша повага, наша пошана до нього.

Бог є найвеличнішим від усіх, а ми – нічим у порівнянні з Ним. Отже, Йому належить наша найбільша і незрівнянна повага. Таку повагу до абсолюту, до найдосконалішого буття, називаємо “величанням” або “поклонінням”. Ми повинні возвеличувати Бога, бо Бог є найдосконалішим серед усіх істот, наймудрішим, найсправедливішим, наймилосерднішим, найдобрішим. Також найбільша честь і слава на-

лежить йому, бо ми люди та всі істоти повністю залежимо від Нього.

Бог привів нас на світ, створюючи нас з нічого. Через ціле життя утримує нас при існуванні. Якщо б хоч на мить забув про нас, то ми і цілий світ перетворився би в ніщо, так як і постав з нічого. То ж цілком справедливо, Бог може вимагати від усіх своїх сотворіння, щоб за ті всі добродійства визнали Його своїм найвищим Паном і почитали з особливою вдячністю.

Зупинімося дещо детальніше на розважаннях про безмежну велич Бога. Поміркуймо спочатку про Його **всемогутність**, яка так гарно виявляється в зоряному небі: “Небеса оповідають славу Божу, і діло рук його проголошує твердь небесна”, – говорить автор Пс. 19, 2. Поміркуймо про Божу **вічність**: «...один день перед Богом, як тисяча літ, і тисяча літ, як один день» (II Петра 3, 8). Поміркуймо про **мудрість** Його, про те, як чудово Він все в світі впорядкував, що навіть зло перетворює у добро. “О глибино багатства, мудрості і знання Божого! Які незбагненні Його постанови і недослідимі Його дороги” (Рм. 11, 33). Оцінімо Його батьківську турботу. Приходить Він як людина задля спасіння людини. Про Своє народження Бог сповіщає пастухам і поганам, вбогу дівчину вибирає Собі матір'ю, протих рибалок – Апостолами, убогим наказує проповідувати Євангеліє і т.д. “Хто є, Як Господь, Бог наш, що возсідає на престолі, що дивиться униз на небо і на землю?” (Пс. 113, 5-6). Яка ж безмежна прірва, що відділяє нас від Бога! “Любимо Бога, бо пізнаємо Його, а возвеличуємо, бо не можемо осягнути розумом!” – казав Св. Григорій Богослов.

Ми всі повністю залежимо від Бога, як від нашого Творця, “...бо коли ми живемо, для Господа живемо; і коли ми вмираємо, для Господа вмираємо!” (Рм. 14, 8). Ми є власністю Бога. Від нього маємо тіло, силу власної душі, наше існування. Він урятував нас від вічної смерті. Якщо би хтось віддав тобі втрачені руки, очі, ноги, чи не був би ти вдячним його слугою до самої смерті? А ось Бог дав тобі не лише руки, ноги і очі, але й усі можливі блага тілесні і душевні. Тому справедливо, що ми повинні Йому служити і возвеличувати Його – повчає Св. Франциск з Асичу. Треба також зважати на те, що ми зовсім не могли б існувати без допомоги Бога. Відбере Бог в нас їжу – ми загинемо; забере в нас життя – ми помremo; не буде захищати нас ласкою – скоїмо тяжкі гріхи. Те саме можна сказати і про всі інші створіння – і вони повністю залежні від свого Господа і Творця. “Достойний, Ти Господи і Боже наш, прийняти славу і честь, і силу, бо Ти створив усе, і

волею Твоєю воно існує і створено” (Одкровення 4, 11).

І справді, наше життя повинно бути одним великим доземним поклоном Христу Спасителю, Богу Отцю та Святому Духові. Якщо б не Божа інтервенція, то до сьогоднішнього дня Небо було б зачинене перед нами. Але Бог послав свого Єдинородного Сина, аби відкупити рід людський від вічного засуду. Ісус, друга Особа Божа, Син Божий, став чоловіком, прийнявши тіло з діви Марії і помер на хресті задля нашого спасіння – говорить друга правда нашої віри. Немає більшої любові як віддати життя своє за ворогів своїх. Бог полюбив нас коли ми були ще грішними. Полюбив нас відвічною любов'ю.

Бог через пророка Осію говорить: *“Коли Ізраїль був дитячком, я полюбив його, і з Єгипту я покликав його сина. Що більше я їх кликав, то більше вони відходили від мене. Вони ваалам жертви приносили, кадили перед різьбленими бовванами. Я самий, я вчив Ефраїма ходити, брав їх за руки, але вони не розуміли, що то я доглядав їх. Я притягав їх людяними мотузками, – поворозами любови. Я був для них неначе тії, які здійсмають ярмо в них з ший. Я нахилився над ними і давав їм їсти”* (II, 1-4).

Дорогі! Погляньмо на наше життя. Чи часом і ми не забули у своїх щоденних турботах про Того, хто Все створив і всім управляє? Про Того, хто за нас віддав свого єдинородного Сина, щоб ми могли осягнути спасіння? Про Того, хто все знає і є всемогутнім. Чи часом ми не поставили на місце Бога певних людей, земні блага, телевизор, комп'ютер, друзів чи рідних. “Хто любить батька чи матір більше, ніж мене, той мене недостойний” (Мт.10, 37). Даймо собі щирі відповіді: чи Бог є в моєму житті на першому місці? Чи виявляю це щоденною широчу молитвою, участю у Службі Божій в неділі і свята, Сповіддью, Святим Причастям, врешті милосердям для потребуючих. “Все що ви зробили одному з братів моїх найменших те ви мені зробили,” – каже Христос.

Так, сьогоднішній світ сповнений різноманітних спокус, які намагаються зайняти місце Бога. Це і реклама надзвичайних ліків, які без Бога врятують ваше життя, які дадуть вам нову силу і все буде як у 16; це і технічний прогрес у медицині, де вже не Бог вирішує, чи давати життя, чи ні, тільки лікар, коли поєднує дві статеві клітини; це “моральний прогрес”, яким захоплюються деякі країни і який дозволяє вбивати людей похилих віком, де вони начебто є тягарем для суспільства і для самих себе (т.зв. евтаназія). Ми ж знаємо, що тільки Бог може вирішувати, коли

давати життя і коли його забрати.

Ісус, постивши в пустелі, був спокушуваний дияволом. На пропозицію злого духа поклонитися йому, Ісус відповідає першою заповіддю: “Господу Богу твому поклонися і йому єдиному будеш служити.” Цим самим Спаситель дає нам приклад, як боротися зі спокусами і зберегти святість.

Яких приписів стосовно постів ми зобов'язані дотримуватися?

Згідно з рішенням Єпископського Синоду всіх наших Владик (від 1966 р.), яке потвердив у 1996 році Мирослав Іван кардинал Любачівський, повинні зберігати наступні пости:

1. Здержуватися від м'ясних страв у всі п'ятниці цілого року, за винятком загальниць та празників Господських і Богородичних, що припадають у п'ятницю.

2. Здержуватися від м'ясних і молочних страв у перший день Великого Посту і у Велику П'ятницю.

3. Здержуватися від м'ясних страв (молоко дозволене) та вдовольнятися дворазовою їжею до ситості з додатковими скромними покріпленнями, відповідно до місцевих звичаїв, у такі дні: Навечір'я Різдва Христового, Навечір'я Богоявлення, Воздвиження Чесного Хреста, Усікновення Чесної Голови Івана Хрестителя.

До здержаності від м'ясних страв Церква зобов'язує дітей, що закінчили 14 рік життя. До посту від м'ясних і молочних страв (набілу) всіх тих, що закінчили 21-ий рік аж до закінчення 59 року життя.

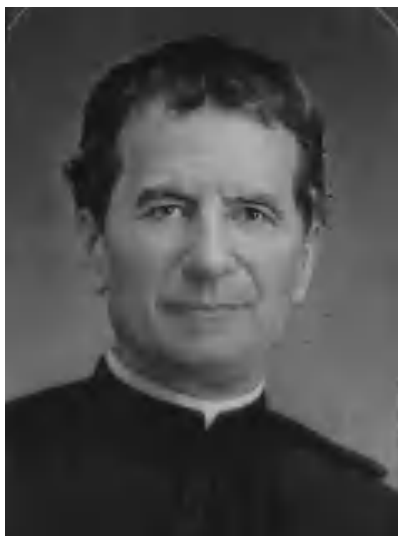
Звільнені від посту такі вірні: недужі фізично і розумово; вагітні жінки; матері, які годують дітей; ті, що харчуються в громадських ідальнях; подорожуючі; ті, що живуть з милостині; тяжко працюючі та хворі, які повертаються до здоров'я.

Оскільки порушення посту є гріхом, то після рішення Синоду Єпископів УГКЦ від 1966 року, ті люди, які не можуть з певних причин – здоров'я, роботи або навчання – строго дотримуватися усіх приписів щодо посту, більше не є зобов'язані до цього “під загрозою гріха”. Це зовсім не означає, що Церква “скасувала піст”: вона виявила більшу довіру та більше розуміння до своїх членів і надала кожному християнину більшу свободу у вирішенні того, наскільки строго йому постити.

З ЖИТТЯ ОРАТОРІЮ

ФОРМУЛА СВЯТОСТІ: Р+Д-П=С

Одного разу підійшов до святого Івана Боско хлопчик і запитав: «Що потрібно робити, щоб стати святим?»

Кожної суботи на Парафії святих Кирила і Методія збираються діти на ораторій «Дон Боско», а кожного року в день цього святого, 31 січня, проводимо велике свято. Цього разу на свято ораторію прийшло близько 60 дітей, яке особливе тим, що все, що відбувається є для них. Святування розпочинається Службою Божою, проповіддю присвяченою для дітей, і, звичайно, продовжується веселими іграми.

Всі діти мали свій особистий бланк, у якому були вписані назви різних ігор. Кожна гра мала свій виграш: в залежності від результатів можна було виграти менше, або більше «донбосків» (дитяча валюта), і які можна було витратити в «Дон Маркеті» (магазин, який працює тільки в цей день).

Загальною організацією свята займалися отці, брати та сестри Чернечої Родини Воплоченого

трібно було скласти якомога більше слів, «Робін Гуд», «Рибалка», «Меморія», «Автошкола», «Весела кухня», «Загадки», «Складанка», «На сніданок білочці», «Футбол», «Том і Джері», «Веселий клоун».

Також розігрувалося 5 суперпризів – хом'ячки, яких отримали найактивніші. Великою потіхою була солодка вата, яку діти купляли з великою радістю за «донбоски». Особливим завданням для дітей було відповісти на питання з катехизму, які підготував о. Йосафат.

Яка мета ораторію, для чого він проводиться?

Якраз на це питання дав відповідь святий Іван Боско хлопчику: «Щоб стати святим, потрібно завжди пам'ятати про одну формулу: Радість + Добро - Погане = СВЯТІСТЬ». Саме цим керувались

робимо те, в чому діти можуть себе проявити. Катехизація закінчується молитвою до Пресвятої Богородиці.

Іншим важливим аспектом у нашому катехизаційному житті є спільне відвідування святих місць та інші екскурсійні поїздки.

Катехизація проходить вже не перший рік, тому діти добре знають одне одного і є добрими друзями між собою. Вони беруть активну участь в житті парафії, готові допомагати у всьому, що потрібно: співають, танцюють, прибирають, ставлять сценки – і все з великою щедрістю.

Зрештою, все, що робимо, ро-

Слова, а також їм допомагали волонтери з нашої молоді. Все було продумане так, щоб ніхто не сумував у цей день, всі могли провести його цікаво, навіть найменші діти, для яких було запрошено 3-ох клоунів. Ну, а старші діти мали можливість проявити всі свої здібності, беручи участь у найрізноманітніших іграх: «Слово за словом», в якій за визначений час і визначену кількість букв по-

ми, організовуючи ораторій. Як казав сам Дон Боско: «Ораторій покликаний спасати душі». Через ці ігри намагаємося навчити їх рости в чеснотах, створити дух здорового змагання, навчити їх жити справжньою радістю, тобто робити все можливе, щоб вони більше пізнали Бога і таким чином більше Його полюбили.

Крім ораторію, кожної неділі, діти приходять на катехизацію,

яку проводять сестри Воплоченого Слова. Є дві групи: ті, які готуються до Першого Причастя і старші діти. Кожного разу для них є науки про Божі заповіді, правди віри, загалом по катехизмі, після чого діти слухають історію життя якоїсь святої дитини, оскільки приклад дає найкраще заохочення. І на завершення граємо ігри, плетемо з бісеру різні сувеніри, малюємо, ліпимо,

бимо з однією метою – шукаємо славу Богу та спасіння наших душ і душ наших ближніх. «Праця, служіння, діяльна любов – так, але з умовою, що вона є плодом віри і молитви. Лиш тоді зможемо добре служити людям», – сказала Мати Тереза.

Запрошуємо всіх дітей і молодь приходити на Ораторій та на катехизаційні науки.

Сестри Воплоченого Слова

ЧИ Є ОБОВ'ЯЗКОМ БУТИ В НЕДІЛЮ НА СЛУЖБІ БОЖІЙ???

У Старому Завіті цим днем вважалася Субота, коли Господь зволив відпочити від творення світу. Цього дня ніхто не міг нічого робити. У книзі Немеїї говориться: «Цей день – святий Господеві, Богові вашому; не сумуйте й не плачте!» (8, 9). Словами пророка Ісаї, Господь обіцяє ізраїльському народові всі блага, якщо буде шанувати суботу, і казати: «Розкіш! Господній день святий і поважаний!» (Ісаїя 58, 13). Книга Виходу (35, 2) гласить: «Шість днів робитимете, сьомий же день має бути святий для вас; субота – цілковитий спочинок на честь Господа. Кожен, хто робитиме в цей день, буде караний смертю». Саме цей день мав вічно нагадувати ізраїльтянам про створення світу, Божі добродійства та умову – завіт між Богом і людьми.

У Новому Завіті значення сьомого дня набуває старозавітний перший день – неділя. У чому ж величність цього дня? У тому, що саме в цей день воскрес Господь і Бог наш Ісус Христос. «Воскреснувши ж уранці першого дня тижня» (Мр. 16, 9).

Субота (у Старому Завіті) зобов'язувала передусім до спокою, утримання від усякої фізичної праці. Натомість головний недільний обов'язок перших християн – зустріти воскреслого Христа через участь в Євхаристійній Жертві та злучитися з Ним у святому Причасті. Тому навіть саме святкування неділі вже від самого початку було радісним, бо кожна неділя пригадувала першим християнам торжественну подію Христового Воскресіння. З тієї причини цього дня не було ні посту, ні колінопримовлень. Християнське святкування неділі характеризується двома рисами: участю у святій літургії і утриманням від тяжкої фізичної праці.

Перша новозавітня Служба Божа відбулася на Тайній вечері, коли Ісус встановив Пресвяту Тайну Євхаристії. Він, «взявши хліб, віддав хвалу, поламав, дав їм (учням) і мовив: «Це – моє тіло, що за вас віддається. Чиніть це на мій спомин». Так само чашу по вечері, кажучи: «Ця чаша – це Новий Завіт у моїй крові, що за вас проливається» (Лк. 22, 17-20).

Стосовно Пресвятої Євхаристії блаженної пам'яті митр. Андрей Шептицький говорить: «Немає святішої, величнішої та важливішої дії, ніж страшна Жертва Служби Божої. Коли священник приступає до жертovníка, тоді його чин перевищує у важливості і святості всі діяння людей, найважливіші історичні події. Різниця тільки в тому, що ті історичні події є голосні і прилюдно знані, а наслідки Служби Божої такі таємні і такі далекосяжні, що ніхто з живих про них не знає».

Кожна Свята Літургія має дуже велику вартість. «В Літургії, зокрема в Євхаристії, немов із джерела, витікають на нас ласки та найбільшою успішністю освячується освячення людей у Христі». Св. Франциск Сальський каже: «Чим сонце між зорями, тим Служба Божа між усіма іншими Богослужіннями. Св. Літургія – це сонце духовних вправ, це – серце молитов, це – душа побожності, це – полум'я любові, це – безмір Божого милосердя, це – Божий засіб, яким Бог подає нам свої ласки». «Не потрібно чекати чи шукати чудес. Є тільки одне чудо, яке завжди з нами. Це – Богослуження Літургія» говорить оптинський старець Нектарій.

Часто можна почути таку фразу: «НЕВЖЕ НЕ ДОСИТЬ ТОГО, ЩО Я МОЛЮСЯ ВДОМА? ДЛЯ ЧОГО ЩЕ ЙТИ ДО ЦЕРКВИ НА СЛУЖБУ БОЖУ?»

Це є абсолютно абсурдне твердження, хоча дуже поширене в наш час. Розгляньмо собі, чим відрізняється Служба Божа від інших, приватних молитов.

В першу чергу роздумаємо про молитву. Святий апостол Павло, у посланні до Ефесян (6,18) пише: «Постійно молись», а у І посланні до Солунян, говорить так: «Моліться без перерви» (5, 17). Це означає, що всюди і в кожен час потрібно возносити свої молитви перед трон Всемилостивого Бога. А що ж відрізняє нашу повсякденну молитву від Святої Літургії? Вся суть є в тому, що тільки на Службі Божій звершується та сама Жертва, що й на горі Голготі, тільки тут – у безкровний спосіб, тому і Жертва називається Безкровною. Тому цю жертву ніхто з нас неспроможний повторити в себе вдома,

Пам'ятай на відпочинковий день, щоб святити його.

Шість днів працюватимеш і робитимеш всяке діло твоє.

День же сьомий – відпочинок на честь Господа, Бога твого;

не робитимеш ніякого діла сам, ані син твій,

ані дочка твоя, ані раб твій, ані рабиня твоя;

худоба твоя, ані чужинець, що перебуває в твоєму дворі.

Бо шість днів творив Господь небо і землю й море, і все, що в них,

а сьомого дня відпочив; тим і благословив Господь сьомий день і освятив його.

Вихід 20, 8-11

під час приватної молитви, бо в іншому місці Сам Христос сказав: «де двоє або троє зібрані в моє ім'я, там я серед них» (Мт.18, 20), говорячи про спільні молитви. А у Діяннях апостолів говориться, що «вони постійно перебували в апостольській науці та спільності, на ламанні хліба й молитвах» (Ді. 2,42).

У І посланні до Коринтян (10, 16) апостол Павло з докором за ідолопоклонні жертви звертається до них, кажучи: «Чаша благословення, що ми благословляємо, хліба не є причастям Христової крові? Хліб, що ламаємо, не є причастям Христового тіла?». І у тому ж посланні читаємо (1, 9) «Вірний Бог, що вас покликав до спільності зі своїм Сином Ісусом Христом, Господом нашим». Тобто, ми, приймаючи Христа у Євхаристії, стаємо спільниками із Самим Христом. Саме це доводить нам апостол Павло, кажучи «Живу вже не я, а живе Христос у мені» (Гал. 2, 20).

Отже, приватна молитва є добра річ, але не вистарчаюча для сповнення недільного обов'язку.

ЧИ ВИСТАЧАЄ «ПРОСЛУХАТИ» СЛУЖБУ БОЖУ, НЕ БЕРУЧИ В НІЙ АКТИВНОЇ УЧАСТІ?

Кодекс Канонів Східних Церков (Церковні закони) пише: «Вірні збираючись на відправу Боже-ственної Літургії, беруть діяльну участь у Жертві Христовій... якщо з цієї ж Жертви приймають Тіло і Кров Господа».

«Вірні, що перебувають у храмі, не є, та й не сміють бути, пасивними глядачами, – вони повинні розуміти свою Богом дану гідність, своє покликання і свою роль» – пише о. д-р Микола Комар у вступі до книги Миколи Гоголя «Роздумання про Богослуження Літургію».

Свята Фаустина Ковальська говорить: «Вся сила моєї душі пливе з Пресвятих Дарів. Всі вільні хвилини з Ним (з Ісусом) перебуваю на розмові, він є моїм вчителем». Тому ми повинні постійно приступати до Святих Тайн тіла і Крові Господа.

Також і блаженної пам'яті митрополит Андрей Шептицький наголошує, що «Найголовніша основа християнського життя – це Пресвята Євхаристія».

А святий Августин говорить таке: «Хоча влада Його без меж, Христос не міг дати нам нічого більшого, ніж Свята Євхаристія. Хоча мудрість Його не має кінця, він не знайшов прекраснішого способу вчинити нам добро. І хоча багатства Його безмірні, він не міг нам принести дару ціннішого» – наголошуючи цими словами, що саме Євхаристія є найбільшим даром, який міг залишити нам Господь – це Він Сам, реально присутній під видам хліба і вина.

А з нашого боку маємо подбати про гідне приготування для прийняття Христа у Пресвятій Тайні Євхаристії. Як ми дбайливо прибираємо і прикрашаємо нашу домівку, коли має прибути до нас якийсь дуже важливий гість, так само, а то й ще ретельніше, ми повинні готувати нашу душу перед прийняттям Самого Господа, Сотворителя і Відкупителя нашого. На цьому наголошує і апостол Павло, коли каже: «Хай, отже, кожний випробує себе самого і тоді їсть цей хліб і п'є цю чашу. Бо той, хто їсть і п'є, не розрізняючи Господнього тіла, суд собі їсть і п'є».

А КОЛИ Ж Є ОБОВ'ЯЗОК БУТИ ПРИСУТНІМ НА СЛУЖБІ БОЖІЙ?

Свята Мати Церква, радить кожному вірному брати участь у Літургії якнайчастіше. Але роздумаємо зараз, чи є обов'язком бути на Службі Божій щонеділі і у часі Великих свят?

III Божа Заповідь гласить: «Пам'ятай день святий святкувати». Про що ж говорить нам ця Заповідь? «Не вільно в неділю виконувати важкої роботи, але треба бути на цілій Службі Божій, вислухати проповіді та (по можливості) брати участь в інших богослужіннях». «Недільне святкування Дня і Євхаристії Господньої є серцевиною життя Церкви» – говорить нам Катехизм.

Коли Церква щось встановлює, дає якийсь припис, то Сама ж Церква може його і відмінити, бо є тією компетентною владою, яка є і законодавчою і виконавчою. Але стосовно Заповіді «Пам'ятай день святой святкувати», все є набагато складніше, бо Законодавцем тут вступає Сам Господь Бог, і тільки Він єдиний може звільнити від виконання закону. Вже з цього випливає, що присутність на Службі Божій у всі неділі року є не просто бажаною, але є обов'язковою. Тому невиконання цієї Заповіді, як і дев'яти інших, становить гріх, а вже залежно від обставин (причини відсутності), цей гріх може бути або легким, або важким, або взагалі може не бути гріха (у випадку важкої хвороби, чи іншої об'єктивної відсутності можливості участі в Службі Божій).

Митрополит Андрей Шептицький каже: «Між вами є і такі, що за гріх не вважають опустити в неділю або в свято Службу Богу, хоч Господь Бог виразно у законі своїм наказав святой день святкувати. А Церква, пояснюючи Божий закон, наказує християнам у неділі і свята бути на Службі Божій та побожно вислухати духовну науку. Опустити таку Службу Богу – це не виконати великий обов'язок щодо Господа Бога».

Звичайно, що не кожен може вистояти недільну Службу Богу, яка може тривати від однієї години, до півтори, чи двох годин. Але саме це (незручності, чи фізичне безсилля), ми можемо жертвувати Богові за наші намірення. Але ми не повинні нарікати на Службу Богу, що занадто довга, чи на священників, що дуже довго служать, чи на Церкву, що дає занадто великі тягарі, які важко нести, бо каже один оптинський старець Нектарій, що «Ми нарікаємо, що Служба Божа є надто довга через те, що любов ваша є надто мала». Хто по-справжньому любить Бога, той віддаватиме Йому належну шану і повагу, про що сказав Ісус, кажучи: «Віддайте ж кесареви кесаре, а Богові Боже» (Мт. 22, 21), про що також гласить I Заповідь любові: «Любитимеш Господа, Бога твого, всім серцем твоїм і всією душею твоєю, і всією силою твоєю. Оці слова, що їх я заповідаю тобі сьогодні, мусять бути в твоєму серці» (Втор. 6, 5-6; пор. у С.З.: Втор 11,13; Втор 13,4; Втор. 30,6; Ісуса Навина 22,5; Н.З.: Мт. 22,37; Мр. 12,30; Лк. 10,27).

Тому пам'ятаймо, що Беручи участь у Службі Божій, ми не тільки виконуємо Богу Заповідь, але ще й випробуємо собі Боже благословення для себе та наших близьких, рідних, знайомих... Не нехтуймо цим даром.

Бр. Теодосій САВЧУК, ВС

СВЯТИЙ АЛЬФОНС МАРІЯ ЛІГУОРІ: ЗАСОБИ, ЯКІ ОБЕРІГАЮТЬ ВІД УТРАТИ ЛАСКИ БОЖОЇ

Прагнення спасіння – недостатня умова для спасіння

Слід бути твердо переконаним у тому, що для того, аби досягнути життя вічне, недостатньо тільки бажати спастися, а потрібно застосовувати засоби, які приписав нам Сам Ісус Христос. У протилежному випадку, якщо ми зав'язнемо в гріху, то в день Останнього суду зовсім не скористаємося оправданням, що спокуси були надзвичайно сильними, а ми – надзвичайно слабкими. Адже Бог дав нам способи, завдяки яким, з допомогою Його ласки, можемо відбити кожний наступ ворогів нашої душі. Однак, якщо не захочемо ними скористатися й будемо переможені, то вина лежатиме виключно на нас. Усі люди хотіли б спастися, однак більшість з них відкидає застосування засобів спасіння, тому грішать і гублять себе.

РОЗДІЛ I

Уникнення приводу до гріха

Першим засобом, який слід застосовувати, щоб не погубити себе, є уникнення приводу до гріха. Якщо хтось не старається уникати приводу до гріха, особливо коли йдеться про тілесне задоволення, то це буде для нього майже неможливою річчю, щоб не поповнив якогось гріха. Св. Филип Нерей казав: «На війні, на якій ворогом є почуття, перемагають боягузи, а саме ті, які втікають». Випадок є пов'язкою, закладеною на очі, яка засліплює і не дає нічого побачити – ні Бога, ні пекла, ні святих настанов. У Святому Письмі сказано, чи можна по жару ходити і так, щоб не опеклися ноги (Прип.6,28).

З моральної точки зору не можливо, добровільно піддавши себе спокусі, не впасти, навіть якщо прийняти тисячу настанов і дати Богові тисячу обітниць. Це нещастя щодня очікує безліч бідних душ, які впали, бо не остерегалися приводу до гріха.

А для кого нечистота стала звичкою, нехай знає,

що йому не достатньо утримуватися від ближчих, тобто безпосередніх нагод до того гріха, якщо він не старатиметься також уникати нагод дальших, то з легкістю згрішить черговий раз.

Не дозволяймо теж, щоб злий дух ошукав нас, уважаючи, що особа, яка є спокусливою для нас, є святою. Проте часто трапляється, що чим побожніша ця особа, тим сильнішою є спокуса. Св. Тома з Аквіна пише, що святіші особи більше ваблять. Спокуса розпочинається з духа, а закінчується в тілі. Слуга Божий, отець Серторіо Капуто з Товариства Ісусового зауважив, що сатана найперше доводить до любовання чеснотою, потім до любовання особою, а потім засліплює й перемагає.

Потрібно також остерегатися злих товаришів. Ми є дуже слабкими, сатана постійно спокушає нас, навмисно притягуючи до зла; однак наше падіння в не меншій мірі спричиняє вплив поганого товариства. Отож найголовніше, що ми повинні чинити, аби спастися, це уникати поганих нагод і поганого товариства. У такій поведінці ми повинні виявляти внутрішню силу й не зважати на людські думки. Хто не виявить твердості у цій справі, той не спасеться. Це правда, що ми не повинні опиратися на свої сили, а покладатися тільки на Божу допомогу, адже це саме Бог хоче, щоби ми мали в цьому свою частку, насилуючи природу стільки, скільки потрібно, щоби досягнути неба, адже тільки «ті, що вживають силу, силоміць беруть його» (Мт. 11, 12).

(далі буде)

Ви нам можете допомогти! Станьте фундаторами нашого храму!

Кожен, хто будує дім, тішиться коли він вже є збудований. Але, добре знає і розуміє, що будувати – це ще тільки половина всього будівельного процесу. Головне – це попереду.

Саме так є і з будівництвом нашого монастирського храму Свв. Кирила і Методія, який ми спільно будемо на масиві Крихівці-Долина. Сам храм вже постав і головний купол видно з різних сторін міста, але ми розуміємо, що ще багато попереду. Попереду ще великий «фронт» як зовнішніх, так і внутрішніх робіт. Саме тому звертаємося до Вас за допомогою, пропонуючи Вам перелік робіт, які ще плануємо виконати цього року.

Список робіт, які ще потрібно виконати:

1. Металопластикові вікна;
2. Фасадні алюмінієві конструкції;
3. Вітражні конструкції;
4. Плиточні роботи;
5. Підвісні стелі типу «Армстронг»;
6. Відливи та підвіконники
  - пластикові,
  - металеві,
  - мармурові;
7. Сходи мармурові;
8. Долівка плиточна та мармурова;
9. Ковані вироби;
10. Бляхарні роботи – водостоки та інше;

11. Бетонні роботи, укладення бруківки;
12. Водопровідні роботи, водовідведення та каналізація.

Необхідні матеріали: плитка – грес та настінна, всі види шпаклівки, бруківка, щебінь, пісок, цемент, клей для плитки, дуб сухий (дошка 40 мм). Кільця бетонні каналізаційні Ø 1,5 м. Камінь природний (тернопільський, закарпатський) фасадний.

Якщо хтось має можливість допомогти нам будівельними матеріалами, ми з радістю приймемо Вашу пожертву на будівництво нашого храму. Ви можете зв'язатися з отцем Йосафатом (0989488025).

ОГОЛОШЕННЯ ДЛЯ ПАРАФІЯЧ ТА ГОСТЕЙ МОНАСТІРЯ!

Дорогі парафіяни, гості монастиря та знайомі! Ми продовжуємо збір коштів для будівництва монастирського храму. Богу дякувати, що у минулому році нам вдалося зробити багато у цій, спільній для всіх нас, справі. Однак, ще багато робіт залишилося зробити і то багато, не дуже видних, проте, коштовних. Ми ще потребуємо допомоги і її просимо у всіх, хто може. Не будьте байдужими до цієї справи. Старайтеся бути активними у зведенні нашого храму. Хто може допомогти на будівництво, будемо дуже раді.

Банківські реквізити для перерахування пожертв:

Чоловічий Монастир Воплоченого Слова,
Код 25597817 р/р № 26003300031769, ВАТ «Плюс Банк»,
м. Івано-Франківськ, МФО 336310

Акція: «Цеглинка на будівництво храму» – магнітик із зображенням храму та відповідним номіналом у гривнях (25, 50, 100, 200, 500, 1000).

Акція: «Парафіяльне горнятко для моїх сусідів». Хто придбає горнятко з написом «Парафія Кирила і Методія» – робить подарунок своїм сусідам і так допомагає будувати храм!».

Акція: «Купи футболку – будуй храм». Придбавши футболку з гербом монастиря та написом «Парафія Свв. Кирила і Методія», Ви маєте пам'ятку і вносите Вашу лепту у будівництво.

РОЗПОРЯДОК БОГОСЛУЖІВЬ У КАПЛИЦІ ЧОЛОВІЧОГО МОНАСТІРЯ.

БЕРЕЗЕНЬ 2011 Р.Б.

Кожної середи в часі Великого Посту по Літургії Передшеосвячених Дарів відправлятиметься Панахида, тому просимо подавати імена своїх померлих. Книжечки (родинні поминальники) зберігаються в захристії монастиря.

Неділя, 6: Неділя Сиропуна

08.15: Утреня
09.00: Божественна Літургія. Чин Всещення.

Понеділок, 7: Початок Великого Посту

Середа, 9: 18.00 – Служба Передшеосвячених Дарів (Сорокоусти)

П'ятниця, 11: 18.00 – Хресна Дорога

Субота, 12: 08.15 - Утреня

09.00 – Божественна Літургія за померлих. Панахида.

Неділя, 13: Перша Неділя Посту

08.15: Утреня
09.00: Божественна Літургія Св. Василя Великого

Середа, 16: 18.00 – Служба Передшеосвячених дарів (Сорокоусти)

П'ятниця, 18: 18.00 – Хресна Дорога

Субота, 19: 08.15 - Утреня

09.00 – Божественна Літургія за померлих. Панахида.

Неділя, 20: Друга Неділя Посту

08.15: Утреня
09.00: Божественна Літургія Св. Василя Великого

Середа, 23: 18.00 – Служба Передшеосвячених дарів (Сорокоусти)

П'ятниця, 25: 18.00 – Хресна Дорога

Субота, 26: 08.15 - Утреня

09.00 – Божественна Літургія за померлих. Панахида.

Неділя, 27: Третя Неділя Посту - ХРЕСТОПОКЛІННА

08.15: Утреня
09.00: Божественна Літургія

Середа, 30: 18.00 – Служба Передшеосвячених дарів (Сорокоусти)

КВІТЕНЬ 2011 Р. Б.

П'ятниця, 1: 18.00 – Хресна Дорога

Субота, 2: 08.15 - Утреня

09.00 – Божественна Літургія за померлих. Панахида.

Неділя, 3: Четверта Неділя Посту

08.15: Утреня
09.00: Божественна Літургія св. Василя Великого

Понеділок, 4: 18.00 – Утреня з Каноном Андрея Критського (Поклони)

Середа, 6: 18.00 – Служба Передшеосвячених дарів (Сорокоусти)

Четвер, 7: Благовіщення Пресвятої Богородиці

18.00 – Божественна Літургія

П'ятниця, 8: 18.00 – Хресна Дорога

Субота, 9: Акафістова субота.

08.15 – Утреня з Акафістом

09.00 – Божественна Літургія за померлих. Панахида.

Неділя, 10: П'ята Неділя Посту

08.15: Утреня
09.00: Божественна Літургія св. Василя Великого
13.30: Хресна Дорога по місту (від Майзлів)

Середа, 13: 18.00 – Служба Передшеосвячених дарів (Сорокоусти)

П'ятниця, 15: 17.00 – Хресна Дорога по МАСИВУ

Субота, 16: - Лазарева субота

08.15 - Утреня

09.00 – Божественна Літургія за померлих. Панахида.

Неділя, 17: КВІТНА НЕДІЛЯ. Благословення Лози.

08.00: Утреня

09.00: Божественна Літургія св. Йоана Золотоустого

СТРАСНИЙ ТИЖДЕНЬ

Вівторок, 19: Наука та сповідь для молоді: 17.00 год.

Середа, 20: Наука та сповідь для дорослих: 17.00 год.

18.00 – Служба Передшеосвячених дарів (Сорокоусти)

Четвер, 21: Страсний Четвер

08.00: Вечірня з Літургією св. Василя Великого
18.00: Страсна Утреня (Страсті)

П'ятниця, 22: Велика П'ятниця – Плащаниця – Строгий піст

08.00: Великі (Царські) Часи.

08.30: Вечірня з виставленням Плащаниці

18.00: Єрусалимська Утреня

Субота, 23: Велика Субота

08.00: Вечірня з Літургією св. Василя Великого

16.00: Благословення Пасок

19.00: Акафіст до гробу Господнього

СВІТЛИЙ ТИЖДЕНЬ

Неділя, 24: ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВЕ

07.00: Надгробне / Пасхальна Утреня (каплиця)

09.00: Служба Божа св. Йоана Золотоустого

* благословення пасок та мирування біля Хреста (при добрій погоді).

Понеділок, 25: СВІТЛИЙ ПОНЕДІЛОК

08.15: Утреня

09.00: Божественна Літургія

Вівторок, 26: СВІТЛИЙ ВІВТОРОК

08.15: Утреня

09.00: Божественна Літургія

Середа, 27: 18.00 – Божественна літургія за родини

Субота, 30: 08.15 – Утреня

09.00 – Божественна Літургія за померлих. Панахида.

Запрошуємо Вас слухати радіо «Дзвони» – 105,8 FM. Тільки українська музика і релігійні програми: кожної суботи і вівторка о 20.30 програма «TU ES PETRUS» про життя та діяльність апостола Петра і його наступників Пап Римських.

Програма «Богосвячене життя» про монастирі, чини, згромадження кожного четверга о 20.30 та кожної неділі о 14.05 та 20.30.

Програма «Дорогами святих» у неділю о 16.05 та в понеділок о 20.30.

+ Вечірні молитви та благословення о 21.55.

Нагадую, що наша Парафія має свою веб-сторінку, яку ласкаво запрошуємо відвідати та дописувати: www.pkm.if.ua.

Кожного вівторка і четверга о 19.00 год. при Парафії діють курси італійської мови.

Видавець: Парафія Свв. Кирила і Методія, УГКЦ

Відповідальний: о. Йосафат Бойко, ВС

Група помічників: о. Роман Влашин, бр. Теодосій Савчук, ВС, сестри ВС.

Адреса: вул. Вербова, 12, с. Крихівці (Долина), м. Івано-Франківськ, 76493,

www.pkm.if.ua, mail: josafatboyko@ive.org

Комп'ютерна верстка: Ольга Масловська

Друк: Друкарня «Фоліант», зам. №23.

Тел.: 0342 502165, м. Івано-Франківськ, вул. Старозамкова, 2

Вісник видається на правах внутрішнього розповсюдження. Редакція не несе відповідальності за точність фактів, власних імен, цифр та інших даних використаних авторами. При передруку посилання на вісник обов'язкове.

◆ Наші добродійці

ТУТ МОЖЕ
БУТИ ВАША
РЕКЛАМА

Приймаються добровільні пожертви на розвиток «Вісника»